

פרשת ואתחנן - נחמן

נניח שיום הכפורים הוא יום טוב, משום שיש בו שליחה ומחילה, יום שניתנו בו לוחות האחרונות. אלא חמשה עשר באב, למה הוא יום טוב?
 אמר רב יהודה אמר שמואל: יום שהותרו שבטים לבוא זה בזה.
 אמר רב יוסף אמר רב נחמן: יום שהותר שבת בנימין לבוא בקהל.
 רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: יום שִׁפְלוּ בו מתי-מדבר.
 עולא אמר: יום שביטל הושע בן אלה משמרות שהושיב ירבעם בן נבט על הדרכים, שלא יעלו ישראל לרגל, ואמר: לאיזה שירצו יעלו.
 רב מתנה אמר: יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה.
 רבה ורב יוסף שאמרו שניהם: יום שפסקו מלכרות עצים למערכה*.
 (*תניא: ר' אליעזר הגדול אומר, מחמישה עשר באב ואילך תשש כוחה של חמה ולא היו כורתים עצים למערכה [=להקרב קורבנות] לפי שאינן יבשים, תענית לא', עא').
תלמוד בבלי, מסכת תענית דף ל ע"ב - דף לא ע"א (מתורגם)
מתוך אתר "מדרשת"

שעור פרשת השבוע: כנרת סמואל

ימי החול		שבת	
5.15	זמן תפילין/טלית	19.08	הדלקת נרות
9.25	סוף זמן ק"ש	19.15 ב'	מנחה א' 14.00
19.22←19.26	שקיעה		ערבית
13.15	מנחה א' (בחז"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.10	מנחה וערבית	11.30	קידוש
19.44	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.30	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב ארי
8.00	שחרית נוער	20.03	צאת השבת

אחות תורנית השבת – חגית קאופמן
 * השבת לא יתקיים שעורו של הרב ארי.

שבת
 שלום

פ ר ש ת

פרשתנו משופעת בנושאים רבים ומגוונים, מהם אף יסודיים ומרכזיים – כגון עשרת הדברות ופרשה ראשונה של קריאת שמע. עוד ענין שנזכר בקצרה, אך משמעותי ביותר – הוא הפסוק (ו' יח') שמתחיל במלים "ועשית הישר והטוב בעיני ה', למען ייטב לך". רש"י מעיר בקצרה: "זו פשרה לפני משורת הדין". הבבלי במסכת עבודה זרה (כה' ע"א) מביא ברייתא זו: "תניא, מפני מה נקרא ספר משנה תורה ספר הישר? משום דכתיב ביה ועשית הישר והטוב". כלומר – לכאורה, מצוה בלתי מוגדרת זו מכתירה את הספר כולו על שמה! עדיין יש לשים לב, שעל אף היותה של מצוה זו בעלת אופי כללי ביותר – מובטח שכר למי שיקיימה. יש בין המפרשים שמסבירים, שהכוונה היא לכך, שאם כולם ינהגו באופן המומלץ – יהיה כמובן טוב לכולם.

ברצוני לעמוד על נושא השכר המופיע בדיבר החמישי: "כבד את אביך ואת אמך כאשר צוך ה' אלקיך למען יאריך ימך ולמען ייטב לך על האדמה אשר ה' אלקיך נתן לך". במסכת קדושין (ל"ט ע"ב) מובאת ברייתא זאת (הקטעים הארמיים ע"פ תרגומו של הרב שטיינזלץ): דתניא, ר' יעקב אומר (התאזרו נא בסבלנות עד לסוף הקטע, שם יתברר מוצאו של ר' יעקב...): אין לך כל מצוה ומצוה שכתובה בתורה שמתן שכרה בצידה – שאין תחיית המתים תלויה בה. בכיבוד אב ואם כתיב "למען יאריך ימך ולמען ייטב לך". בשילוח הקן כתיב: "למען ייטב לך והארכת ימים". הרי שאמר לו אביו עלה לבירה (לראש הבית, למגדל) והבא לי גוזלות – ועלה לבירה ושילח את האם ונטל את הבנים ובחזירתו נפל ומת... היכן טובת ימיו של זה והיכן אריכות ימיו של זה? אלא – "למען ייטב לך" – לעולם שכולו טוב ו"למען יאריך ימך" – לעולם שכולו ארוך. עד כאן לשון הברייתא. הגמרא שם מבקשת לערער את מסקנת ר' יעקב ושואלת: ושמה לא כך היה? (כלומר, ר' יעקב תאר אולי מצב היפותטי, ולכן אין להסיק מתאורו את המסקנות שהסיק). תשובת הגמרא פשוטה ביותר: "רבי יעקב ראה מעשה" כלומר, היה נוכח בשעה שקרה בדיוק ארוע כזה.

בהמשך הסוגיה דנה הגמרא במספר אפשרויות להסביר את הארוע בדרכים אחרות, מבלי להזדקק לשם כך לעולם הבא... נדלג על הקטעים האלה ונגיע לאמירה מפתיעה של רב יוסף: אילו היה דורש "אחר" (הוא, כידוע, אלישע בן אבויה) את הפסוק למען ייטב לך לעולם הבא, כמו שדרש בן בתו – לא היה יוצא לתרבות רעה... כלומר, ר' יעקב דלעיל היה נכדו של אלישע בן אבויה...

מצד אחד אנו רואים בסיפור זה, שחז"ל לא נמנעו מדיון בשאלות אמוניות קשות, שמטרידות בכל דור ודור את כל מי שקורא בעיון את כתבי הקודש. מאידך – נוכחנו שהנכד, לאחר שני דורות, מוצא פתרון לשאלות על ידי הימלטות מן הפשט הנראה לעין במבט ראשון, בעזרת דרשה או פתרון שאפשר לקרוא לו "פתרון שלא מן העולם הזה, או בלשון ימינו – "לחשוב מחוץ לקופסה"...

חנן אילן

זה היה השבוע

ארצנו סוערת והעולם כמרקחה סביב המצב הכלכלי. במוצ"ש התקיימו הפגנות בכל הארץ במחאה נגד יוקר המחייה, ומתוכננות הפגנות נוספות. הכותרות מבושרות על חוסר יציבות כלכלית וחברתית בעולם כולו, ונראה שישראל גם היא חלק מהכפר הגלובלי, ומושפעת מהמצב העולמי שבו התקוממויות אזרחיות מחד, ומאידיך בורסות שנופלות ומצב כלכלי לא ידוע. התייחסות למצב זה אצלנו תוכלו לקרוא בדיווחו של חלופ, וגם בין השורות בכתבתו של דניאל רועי.

ביום ראשון יצא לדרכו הסיור השני ליד-ושם, בהדרכתו של משה חרמץ, ובארגונה של ועדת תרבות. בשני הסיורים שיצאו נכחו כ- 80 חברים. בהמשך העלון כותבת חייצה את התרשמותה מן הסיור.

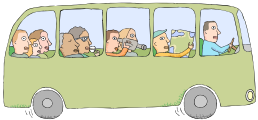
ביום שני בערב החל צום ט' באב. גם השנה התקיימו שתי קריאות במגילת איכה- בבית-הכנסת, ועל הדשא "של ליפא". בבוקר הצום התקיים לימוד במועדון בנושא שנאת חנם. שרית ציימבליסטה הקרינה סרט יפה ומקורי (משירי קדיה מולדובסקי) כפתיחה לעיסוק בנושא, ולאחריו התחלקו הנוכחים לקבוצות לימוד בהנחייתם של דרורית וייס, גילי זיוון וחגית רפל. הלימוד היה מכובד ומעניין, ובו דנו המשתתפים על הווי בית-המדרש, ומה אפשר ללמוד מהתנהלותם של חכמים לימינו. את הדיון סיכם הרב ארי.

ומאבל ליום טוב- כבר נושאים אנו את עיננו אל טו' באב, שכידוע לא היו ימים טובים ממנו (ומיו"כ) לישראל. כהכנה לחג הופיעה אמש תזמורת סעד במופע "לא דיברנו עוד על אהבה" – משיר מתי כספי. פירוט בעלון הבא.

בימים האחרונים מפנקים אותנו התיכונים בגלידות ובעוגות בארוחת הצהריים בחדר-האוכל. זכינו גם לטעום מעוגותיהם בסיום צום ט' באב. כל ההכנסות ממצעים אלה קודש ל"אוטובוס הקסמים". מספרת יעל לנדאו המדריכה: "בזכות תרומתם הנדיבה של תושבי הקיבוץ, הצלחנו להוציא לפועל גם השנה את "אוטובוס הקסמים". השנה התפצלו ילדי התיכון לכמה מקומות התנדבות: חלקם התנדבו בצביעת בתים אצל משפחות נזקקות בשדרות וחלקם התנדבו במרכז תעסוקתי של מבוגרים ואנשים בעלי מוגבלויות במזכרת בתיה. במזכרת בתיה זכינו לעבוד עם האנשים, להכיר ובנוסף ארזנו חבילות עם מצרכי מזון שקנינו עבור האנשים שמגיעים למרכז זה. לקראת סוף היום התאחדנו כולנו יחד ועשינו לקט של תפוחי אדמה בשדות ליד קבוצת שילר בשביל משפחות נזקקות ברחבי הארץ. היה יום עמוס ומלא חוויות טובות.

ישר כוח גדול לצוות המוביל של "אוטובוס הקסמים" ולכל ילדי התיכון שעמלו רבות על מנת להשיג את הכסף הדרוש, אם בחשיבה של רעיונות לדרך תרומה או באפיה או מכירה של הדברים השונים. אשרי הקיבוץ שזכה בנוער טוב לב, נכון להתנדבות לכלל האנשים במדינה ומלא במרץ עשייה.

תודה אחרונה מגיעה לגד"ש על תרומת המצרכים לעוגות שאפו ומכרו ילדי התיכון בסוף הצום".

ביום רביעי התקיימה הרצאה שניה ואחרונה בנושא התנהלות כלכלית נכונה במשפחה בהנחייתו של המרצה צחי קלנר.

ולסיום, מחדשות בית שקמה: השבוע נפתח בית שקמה כל יום אחר הצהריים לפעילות מדי פעם, לצפיה משותפת בטלוויזיה, ולארוחת ערב. "הבית הפתוח" מזמין את החברים המעוניינים לבוא, כל אחד בשעה הנוחה לו, משעה 17:00 עד 20:00.

לגבי ארוחת הערב – יונה תשמח לדעת מי הבאים ומה הם אוהבים לאכול, כדי שבית שקמה יוכל להתארגן בהתאם. ועוד מ"בית שקמה" – בחוג התנ"ך של הרב ארי, המתקיים בימי שני בשעה 09:30, נתחיל ללמוד את ספר שמואל א'. החברים המעוניינים מוזמנים להצטרף.

ח'י הכוס (ח'פה) הא'אה

מי היה מאמין שמשיכון אוהלים תהפכי למקום בו אנשים חיים ברמת העשירון העליון אך בשותפות. ולא מתוך רכושנות הגיעו לכך...
לחלקנו בעידן ההפרטה נראים הדברים כיקרים, אך אנשים בעלי תפקידים בכירים במשק הישראלי היו חולמים לקום לצלילי ציפור, לצאת לשחיית בוקר ולהתחיל את היום ברעננות.
אז איך שומרים על זה?
כאשר העולם הופך לאינדיבידואלי למדי...
להישגיות ישנה את הצד הבריא ומאידיך את צידה הדורסני.
והקו הולך ונהיה עדין יותר לנוכח המציאות המייקרת.
ישנם מעט אנשים שמרוויחים הרבה והרבה שמרוויחים מעט.
בעיקר מכך שחברות גדולות נהיות גדולות יותר וקונות חברות קטנות, כך נוצרת פירמידה שבסיסה מתרחב וקדקודה מצר.

אז איך שומרים על זה? זה כנראה יישאר פתוח...

אך דבר אחד בטוח - לילדות בקיבוץ אין תג מחיר.

סעד! תודות על חוויות אין ספור בהם גדלנו. שנים של עבודה מתוך הנאה שלמה.

מעבודה כקטנטנים בפינת החי (עוד בימיו של שי צרפתי) באהבת החי שייחודה אינה מוטל בספק.

משם לחליבות הבוקר עם יהודה. הוא היה שם לנו וודקה בקפה ואומר "כך זה יעיר אותך"

גם קפאין וגם אלכוהול כבר מגיל 10.. מה הפלא שגדלנו אינדיאנים.

וממכון החליבה לרישיון אצל המל (פעם זו הייתה המשטרה פה).

והופ לגד"ש להוביל גזר. להוציא 20 טון ולאכול עוד 10 על הטרקטור בדרך לסככה.

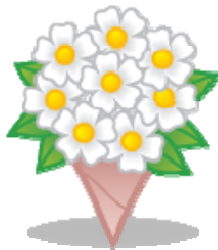
אם תצליח אולי אפילו תנהג על טרקטור סגור..

והחברויות הטובות הנוצרות בין חברי השכבה..

אני מודה גם היום כשאנחנו קצת יותר גדולים, אנחנו מזדנבים בלילות לגנוב כוס קפה אמיתית בטעם

ייחודי של זבל וחלב (שם הוא כנראה מרגיש בבית)..

שעוד הרבה ילדים יזכו לרכוש חוויות אלו וילדות שאין דומה לה.

ד'ני'א'א ר'א'צ'ו

כאשר הייתי בארצ'ין צבר

כאשר שמעתי שמגיע לסעד גרעין צבר נזכרתי בתקופה שהייתי חיילת בגרעין נח"ל הנקרא גם הוא גרעין צבר.

הגרעין הגיע לסעד לשל"ת ראשון בקיץ של 1985 ושירתנו (הבנות) לשנתיים והבנים השלימו את שירותם המלא של 3 שנים. היינו גרעין של עולים חדשים, כולנו באנו מאנגליה, ארצות הברית ואפילו היה לנו חבר גרעין מברזיל. חלקנו רק סיימנו בית ספר (היינו 12 חברה שלמדנו ביחד בפנימייה – ביה"ס האנגלי-ישראלי בכפר חסידים) ושאר החברה שהצטרפו היו מבוגרים יותר.

אנחנו (החברה מהפנימייה) שמענו על האפשרות להתגייס לנח"ל מנציג של קיבוץ הדתי שהגיע לבית הספר. הוא הסביר לנו על מהות השרות בצה"ל והיתרונות להתגייס כגרעין לנח"ל. התלהבנו מהמחשבה כי כבר הכרנו אחד את השני טוב מאז הלימודים בתיכון, וכך הייתה מערכת תומכת לכל אחד.

הגענו לסעד לפעם הראשונה לשבת היכרות וקבלו את פנינו שרה פולק וחנן קסלר שהיו המקשרים שלנו במהלך כל התקופה. אני זוכרת שהגענו ביום שרבי, ירדנו מהאוטובוס והסתכלתי מסביבי – ראיתי שדות, את מבני הקיבוץ והתרשמתי מהשקט – ללא רעש של עיר, ללא ריח או לכלוך...תענוג. פגשנו את שרה וחנן בחדר אוכל והתכבדנו בפעם הראשונה בארוחת הצהריים הידועה של יום שישי, כולל מיץ או סודה בטעם פטל!

התארחנו באחד המבנים של הצעירים (בית גיורא) והתפלאנו מהפשטות והתנאים הצנועים שהיו אז בקיבוץ. זכורה לי ארוחת ארבע טעימה אצל לאה קארו (שליוותה אותנו כאם בית) ועוד משחק כדור עף באולם ספורט במוצ"ש – צפינו בחברה הצעירים ואז הבנו שהולך להיות לנו מעניין מאד בקיבוץ!

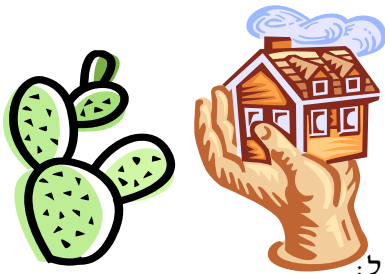
לאחר שהתחלנו את השל"ת, גרנו בשכנות לבית סלע (היום התאילנדים גרים באותם חדרים), כל אחד קיבל משפחה מאמצת שדרך הרגשנו חלק ממשפחה גדולה, הכרנו את בני המשק דרך המשפחות ודרך העבודה בענפים השונים. בהתחלה עבדנו (הבנות) בקילופים, במטבח ובחדר האוכל. רק כשחזרנו לשל"ת אחרון קיבלנו תפקידים יותר קבועים – אני למשל עבדתי בפרדס עם יוסף קארו ויהודה רפפורט, אח"כ כולנו עבדנו באיסוף מלונים (אי אפשר להתעייף ממלון טרי ישר מן השדה) ובסוף קיבלתי את העבודה (לטעמי) הכי כייפית – עבודה ברפת בגידול העגלים (החברה פחות אהבו אותי באותה תקופה...ריח קולסטרום וזבל פרות ביחד לא הביאו לפנייהם חיוך...).

באותן תקופות כאשר הבנים היו איתנו, זכינו לטיולים שונים ביחד – חוויה של למידה והיכרות עם מקומות שונים – חנן היה מדריך אותנו ומסביר לנו על ההיסטוריה של המקום, חשיבותו ומידע כללי להשכלתנו על ארץ ישראל.

תמיד הרגשנו שיכולנו לפנות לשרה או חנן בכל שאלה ותמיד לאה קארו דאגה לנו לכל צרכינו – כל תקלה שהייתה בחדר, הביאה לנו עוגות ופירות לשבת (לא אשכח את העוגות הנפלאות של עליזה שטינמץ ז"ל) או פשוט להגיד לנו מילה טובה – תמיכה ואהבה.

בקיבוץ הרגשנו שלכל אחד היה מקום ותחושה של בית (למרות שחלק מאיתנו עלינו ארצה עם המשפחות שלנו והיה לנו בית). החוויה הקיבוצית הייתה מיוחדת ולפעמים גם מאתגרת אבל אין ספק עבורי היא נתנה סיבה ורצון לחזור לקיבוץ להיקלט.

שנקבל את הגרעין החדש עם זרועות פתוחות, חיוך ומילה טובה...

- 6 -

הודעות

קרצין צאמא אראק

ביום חמישי הבעל"ט מגיע גרעין צבר לסעד ואנו זקוקים בדחיפות ל:
1. כל המיטות והתחתיות התואמות שנלקחו מן הבית החם (בית "קסם") או מגן רימון. אנו רוצים להכניס את המיטות לחדרים בימים הקרובים. עדיף להביאם כבר לבית החם. ולהיזהר שלא לדפוק קירות ומשקופים...

2. מתנדב שמוכן ויודע לקדוח חורים לתליית וילונות, וויס וכדומה בבית החם.

3. עזרה בהעברת מיטות וספות מגן רימון לבית החם ובתוך הבית החם- עזרה בסידור החדרים.

4. חסרים לנו מייבש כביסה, מיקרוגל ומכשיר די-וי-די ושולחנות קפה. נשמח לכל עזרה!

בתודה, דניאלה, אירן ורונית

תרומת דם תתבצע אי"ה ב 30/8, יום שלישי, בשעה 16:30.

תרומת דם אמורה היתה להתקיים לפני שבוע. סליחה לחברים שהגיעו ולא הייתה הודעת ביטול.

חזית קאלפאן

הודעה מארפאת השיניים

בקרב תסיים יעל וולף את עבודתה כמנהלת מרפאת השיניים של השר"פ בסעד. יעל עבדה במסירות מאז תחילת הקשר שלנו עם שר"פ, ועל כך תודתנו!
בשר"פ החליטו למנות כמנהלת החדשה את אסתר, הידועה לטובה כשיננית שלנו. אסתר חברת קב' משמר הנגב, רכזת בריאות של הקבוץ, ובאה אלינו עם נסיון רב בניהול מרפאת שיניים.
אנו מאחלים הצלחה ליעל בכל אשר תפנה, ולאסתר על כניסתה לניהול המרפאה לצד עבודתה כשיננית בסעד.

דני אלה, צוות בריאות

שעת סיפור בספריית הילדים

ביום א' הקרוב י"ד אב **שעת סיפור** עם אורלי וידס.

בשעה 17.30 - 18.00.

לאחר מכן ניתן לשאול ספרים ודי.וי.די.

מוזמנים בשמחה.

ס'ור מ'ד ו'ט

אני רוצה לפתוח בדברי הודיה לועדת תרבות שלנו, על עושר התוכניות שהיא מעניקה לנו, בהתאמה מלאה עם הנושאים והתאריכים המלווים אותנו במשך השנה. ובתקופה זו, של שלושת השבועות עד ליום הזכרון לחורבן הבית, מה היה מתאים יותר מהסיורים בהדרכת משה חרמץ במוזיאון המחודש של יד-ושם. ביקרתי במוזיאון השואה בווינגטון שהינו מרשים ביותר, ובתקופה שקדמה לחידוש מוזיאון יד-ושם הוא נחשב למוזיאון השואה החשוב ביותר בעושר התצוגה שלו. כיום, כמי שמגיע אלינו, למדינת היהודים, אין בעולם כמו מוזיאון יד-ושם ללימוד והמחשת זיכרון השואה בפריסת מערכת ההשמדה מתחילתה ועד סופה – כאירוע הזוועתי ביותר שאירע אי-פעם בתולדות האנושות. וכאן המקום לציין את המדריך משה חרמץ, בן לאב ניצול שואה ולאם שנשלחה בהיותה בת עשר עם ילדי "קינדר-טרנספורט" לאנגליה, שהצליח בזמן הקצר שהיה לנו – להעביר אותנו את כל המדורים של יד-ושם המתוכננים להנחיל לנו את היקף האירועים וההתפתחות של תוכנית ההשמדה עד לכיליון של כמעט כל יהודי אירופה. משה התחיל מהסוף – מהתבוסה הניצחת של הנאצים, כדי שנבין מה עמד בראש התוכנית שלהם במלחמת העולם: הוא קרא לפנינו את הצוואה של היטלר, הדבר האחרון שכתב לפני התאבדותו, בה הוא מכריז באוזני חייליו שעל-אף הכשלוך בשדה הקרב – הם הצליחו לבצע את התוכנית העיקרית – של השמדת הגזע היהודי, ושה מה שצריך לעמוד נגד עיניהם – להמשיך ולעשות זאת, עד שייתם אחרון היהודים עלי-אדמות. ואמר משה חרמץ: אנחנו מכירים בהיסטוריה האנושית הרבה אירועים קשים של רצח-עם, אך קשים ככל שיהיו, הם לא שווים לזוועה הגדולה ביותר של מטרת הנאצים – רצח עם בגלל גזענות לשמה. השואה התפתחה בהדרגה, משלב אלי שלב. הכל התחיל ב-1933. אז רצו הגרמנים בשה"כ להיפטר מהיהודים, הם השתדלו לגרש אותם, ואכן אותם היהודים שניצלו זאת ועזבו את גרמניה – קיבלו את חייהם, מלבד אלה שעזבו לארצות אחרות באירופה שנכבשו אח"כ בידי הנאצים. כל זאת – עד 1939, ליל הבדולח, יום הניפוץ וההרס של בתי הכנסת ובתי היהודים ושריפת הספרים. מאז התחיל תהליך ההשמדה. תחילה בבורות הרג, של רצח ביריות מעל בורות של מאות אלפי יהודים. זה היה קשה מדי לרוצחים, הטבח ביריות, לראות את האנשים נופלים אחד מעל לשני – נשים, גברים, תינוקות וילדים, וכמו כן בזבוז עצום של כדורים. ואז התאספו המוחות ודנו בדרכי השמדה יעילים יותר, וכך הגיעו לתוכנית ה"גאונות" – לרכז את היהודים בגטאות שם, להמית אותם כמה שיותר בחרפת רעב, והשלב הסופי והנורא ביותר – מחנות הריכוז וההשמדה. היו 90 מחנות השמדה, ביז-ושם מרכזים רק בארבעה מהם – טרבלינקה – רק ליהודי וורשה והסביבה, בלז'ץ, סוביבור – ליהודי פולין, ואושוויץ – לכל יהודי אירופה. 440.000 יהודי הונגריה היו המשלוח הסופי של ההשמדה – כמעט לפני סוף המלחמה – שתוך ימים אחדים הוצאו כולם להורג.

המוזיאון מתוכנן בצורה יוצאת מן הכלל – במקום הצר ביותר אנו מרגישים את התעוקה של ההשמדה, וחוזים בתהליך של הכנסת הקורבנות ל"מקלחות", ואת גזיזת השערות וניצול כל מה שניתן לשימוש בתעשייה הנאצית, את התמונות של היהודים בגטאות הגוססים מרעב, של עבודות הכפייה, קרון שלם של רכבת הובלה למחנה השמדה, וכל הפריטים שלקחו איתם יהודים למחנות – כולל מפתחות הבתים – בתקווה שיחזרו אליהם אי-פעם. ומהמקום הצר הזה מתרחב הפרוזדור, אנו מגיעים למדור המשמעותי ביותר – היכל השמות, תמונות עם שמות של אלפי יהודים – מכל הגילים, כשבקרקעית בור מים וכל השמות משתקפים בהם, והם הנציגים של שליש מהעם היהודי שנטבח.

ומשם צעדנו לפתח הרחב של המוזיאון – לעבר הרי ירושלים המיוערים והישובים הרבים, ונשמנו לרווחה, מהתופת של הטרגדיה הנוראה של עמנו – לתקווה ולחיים.

חייצ'ה יקותיא

השבוע ציינו את יום השנה לפטירתו של עוזי צור ז"ל. לזכרו, מוצגת בימים אלה במועדון תערוכה מצילומיו. את התערוכה אצר מיוחדענו משה אש. לפניכם דברים שכתבה המשפחה לזכרו של עוזי בפתח התערוכה:

עוזי נולד וגדל בקבוץ סעד. עבר את המסלול שעברו אז כל בני המשק - ילדות בבית הילדים, ביה"ס בסעד וביבנה, ולאחר מכן התגייס לצבא לצנחנים. אחרי הצבא חזר לסעד לתקופה, וכעבור זמן החליט לחפש את מזלו מחוץ לקיבוץ.

עוזי צילם תמיד, מאביו נחמן ירש את האהבה לצילום ואסתטיקה ובשנים האחרונות התמחה בצילום אומנותי. הוא הקדיש לצילום שעות רבות כדי לתפוס כל זווית אפשרית של אור ותנועה, עונות השנה, יום ולילה, שקיעות מרהיבות. עוזי שילב את תחביב הצילום עם עבודתו בהדמיה אדריכלית ורכש מיומנות רבה בשניהם.

עוזי הרבה להסתובב באזור חבל לכיש. הוא אהב לצלם תמונות נוף ופריחות ובעיקר גפנים בכל שלבי הגידול - מהשלת ועד הלבולב, הפרי והאסיף. חברת "ענבי טל" של מושב לכיש רכשה מתמונותיו לפרסומת ושיווק.

עוזי נדד הרבה גם במרחבי אזור באר שבע, בין עדרי הבדואים - הכבשים והגמלים. הוא רכש את אמונם של הבדואים, והם נתנו לו להתקרב אליהם ולצלם אותם בכל שעות היממה.

רוב צילומיו לקוחים מעולם הטבע - נופים לכל מלוא העין עם אופק במרחקים, פריחה, גידולים חקלאיים בכל עונות השנה ומים בצורות שונות: ים, שלוליות, ממטרות ועוד. גם אנשים וילדים היטיב עוזי לצלם, ומקורביו זכו בתמונות משפחה מקסימות.

עוזי השתתף בפורומים של צלמים ישראלים באינטרנט ובאתרים של צלמים בעולם הרחב - שם נרכשו תמונותיו ע"י אנשי מקצוע בתחומים שונים. נושא האור היה המוטיב המרכזי בצילומיו והוא עובר כחוט השני בכל תמונותיו.

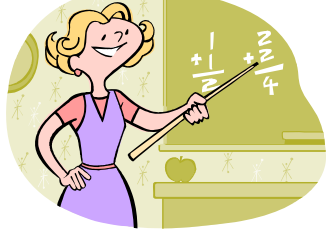
וכך כתב לאחד מחבריו בפורום הצלמים:

"האינטימיות עם האור נוצרת אצלי מתוך נסיון שנרכש בחיפוש הזה, בו בדרך כלל הנושאים די קבועים ורק אור השמש מפתיע אותי מחדש ברב-גונית שנגלית בו. וכשאיני מצלם, היכולת להרגיש את האיכויות של האור מתכהה. זה תהליך רציף ואין סופי מבחינתי, ומרכז העניין שלי בצילום, אולי אפילו העניין היחידי".

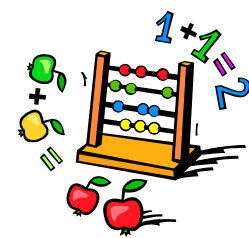
התמונות הרבות שצילם מעידות על עושר עולמו ועל נפש האמן שהיתה בו, על אהבתו לטבע, ליופי ולאור - התמונות ישארו אתנו ויאירו את זכרו.

המשפחה.

סיכום שנה באצטדא האתמטית

בין מקומות העבודה השונים שלה, מלמדת רחלינקה מזה 4 שנים בבית הגדי, במסגרת של מצוינות במתמטיקה. בהמלצת מועצת שדות נגב, בחר כל בייס במועצה פן ייחודי לו, בו הוא מפעיל את כל צוות המורים העוסקים בתחום, ומקדיש שעות לימוד מיוחדות לתחום הנבחר. מסבירה רחלינקה:

"בייס בית הגדי בחר להיות מוביל למצוינות במתמטיקה. כל צוות המורים שלימד חשבון עבר השתלמות מסודרת במקצוע. כיוון שבעבר עסקתי שם בהדרכת המורים לחשבון, הם פנו אלי לרכז נושא זה. בד בבד נבנתה במקום מעבדה מתמטית והיום אני פועלת בה עם קבוצות ילדים מכיתות ב'ה' (זה משתנה כל שנה)".

הישגי הילדים שם מאד עלו (חלקם בזכות הפעילות במעבדה), ובזאת גאוותם. בעקבות כך התפרסמה הכתבה הבאה בעיתון המועצה, בה מספרת רחלינקה על עבודתה:

"מידי יום ראשון, במהלך השנה, נפגשתי במעבדה המתמטית עם קבוצות תלמידים שונות ללמידה אחרת. מטרת השיעורים שלנו היתה בעיקרה פיתוח חשיבה מתמטית, וקידום תלמידים למצוינות במתמטיקה. דרכי השגת המטרה היו מגוונות: דיון ושיח מתמטי, משחקי חשיבה שונים, דפי עבודה מיוחדים, ואף לימוד שאר תלמידי הכיתה. בשיחת משוב עם התלמידים לסיכום הלימוד הם אמרו:

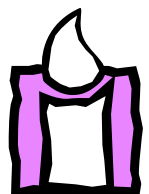
- היה לנו כייף, למדנו דברים מעניינים בחשבון שלא נלמדים בכיתה.
- הלימוד העלה לנו את רמת החשיבה בחשבון ופיתח בנו חשיבה יצירתית.
- נהנינו מהאתגרים שהיו בשיעור ומהדפים שהיו מיוחדים.
- הרגשנו שאנחנו לומדים ברמה שיותר מתאימה לנו, ואפשר יותר להתקדם בחשבון ולשחק במשחקי חשיבה טובים.
- היה לנו כייף ללמד בכיתה ילדים אחרים, כי יכולנו לחלק איתם את מה שאנחנו יודעים, וזה חשוב.
- קבלנו יותר ידע בחשבון, למדנו נושאים חשובים, וראינו שחשבון זה כייף ולא משהו משעמם.
- השיעור הזה גרם לנו לאהוב יותר חשבון, נתגעגע לשיעורים האלה, ואנחנו רוצים להמשיך כאן גם בשנה הבאה.

גם אני נהניתי מאד ללמד את הילדים במעבדה המתמטית, גיליתי בהם הרבה יכולות ותובנות מתמטיות, ואני מקווה ומאחלת לכולם – שאכן הם ימשיכו ויתקדמו, ויבואו לידי חשיבה ופתרון בעיות קיומיות בדרך הטובה ביותר".

רחלינקה'ס אצטדא

נר זכרון:

- טו' באב – יום השנה לפטירתה של חברתנו פוריה אבן-חיים ז"ל (תשנ"ה)
- יז' באב – יום השנה לפטירתו של חברנו יוסף פרץ ז"ל (תשכ"ד)
- יט' באב - יום השנה לפטירתה של חברתנו דולי טבק ז"ל (תשנ"ז)

דיווח אישיבות 3נות ליווי הרב- נ. דת

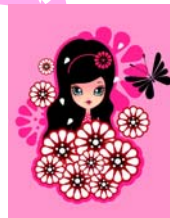
לאחרונה קיימנו שתי ישיבות בנושאים שונים. בישיבה הראשונה עסקנו בעיקר בסכום שנת הפעילות הראשונה של הרב ארי. עיקר הדיון נסב בקשר של הרב עם חברי הקהילה וענפי המשק השונים תוך הגדרת יעדים שונים בפעילותו של הרב לקראת השנה הבאה.

בישיבה השניה עסקנו בנושא חגיגות שמחת התורה בקהילת סעד. בשנים האחרונות הועלו ע"י חברים שונים הצעות לשינוי שיפור פני החג בקהילה. הדיון התמקד במספר הצעות, במיוחד בנושא ריקודי הנשים ו"חתן תורה וחתן בראשית". בסיום הדיון סוכם כי בהקפות בליל החג תרקודנה הנשים בחלק הקדמי של בית כנסת, ואילו הגברים ימשיכו לרקוד ברחבה כרגיל. ביחס לחתן תורה ובראשית סוכם, על דעת הרב ארי כמובן, כי ה"תואר" יחולק מהשנה הקרובה למשפחה או לחבר המייצג ענף או קבוצה מסוימת בקהילה.

לקראת סיום שנת הכהונה הראשונה של הרב ארי אנו, חברי הצוות, רוצים לברך את הרב ארי ונעמה בברכת יישר כוח גדול על כל פועלכם למען קהילתנו בשנה האחרונה ומאחלים לכם עוד הרבה כוחות להמשיך בעשייה ולהגדיל תורה ואחדות בבית קבוץ סעד.

חברי ה3נות ליווי הרב ווצרת דת.

ברוכים הבאים להדר (הלפרין לשעבר) ואסף סוברי שהגיעו השבוע לקליטה בקיבוצנו!
להדר ואסף בן ובת: מעין בן 3 וקצת, והלל בן שנה וקצת. זוהי הסנונית הראשונה של המשפחות הנקלטות הקיץ בסעד. אנו מאחלים לכם השתלבות והיקלטות מהירה בקיבוץ. נקווה שבעקבותיכם יבואו עוד בני ובנות משק רבים הביתה לסעד!

מזל טוב וברכות לרוב
ללירון שהם בת המצווה
להורים שרון ואהוד שהם
לסבא יצחק שהם
לסבתא רבא מרים רוזנמן
ולכל המשפחה.

לתמר וליאור אייל
לשושנה ואהרל'ה דביר
ולכל המשפחה
מזל טוב וברכות חמות
להולדת הבן- הנכד

ליובל אבן-צור
להורים נגה ואוריאל
לשושנה ואהרל'ה דביר
ולכל המשפחה
מזל טוב לחגיגת בת-המצווה

לפני כשבוע ימים התפרסם ברעש גדול בכל כלי התקשורת כי סוכנות הדרוג S&P הורידה את דרוג האשראי של ארה"ב לרמה של AA פלוס. מאז, משתוללות ירידות חדות בכל בורסות העולם.

אירלנד, פורטוגל ויוון הוכרזו זה מכבר כי הן על סף חדלות פירעון חובותיהם. קפריסין וספרד, בעקבותיהם הכריזו על מצב חרום כלכלי. אין מומחה אחד בתחום שלא משתמש בימים אלו במונחים: "טלטלה כלכלית מסוכנת", "מיתון גלובלי וודאי בשער", "הפגיעה עלולה להיות חמורה בהרבה מ...", "פאניקה שוררת אצל המנהיגים", "נחוץ טיפול בהלם" ועוד כהנה וכהנה.

המשבר הכלכלי העולמי הוא עובדה. על כך אין חולק. המשבר הזה מאיים על ישראל, גם על כך אין חולק. איומים כבדים ביותר מונחים לפתחה של הממשלה, התדע להתמודד איתם בהצלחה?

לידנו ממש מתרסקת חברת השיווק למוצרים חקלאיים - "אגרסקו" (חובה כלפינו עומד על 150 אלף \$). ואצלנו, בביתנו הקטן - רפת החלב, שידעה להיות עמוד תווך ועוגן מרכזי ויציב בפרנסתנו, עומדת בסכנת משבר מהגדולים, אם לא הגדול ביותר שידעה. את סופו אנו לא יודעים להעריך. כרגע הדברים נראים ממש לא טוב. מחירי המים, החשמל והדלק ממשיכים להאמיר. כאן המקום להוסיף כי גם התעשייה שלנו – סיפן, נמצאת זה תקופה מאוד לא קצרה בקשיים גדולים, בלשון המעטה.

עכשיו חברות וחברים, ברור לי כי מה שציינתי למעלה ידוע לכם. אני גם יודע שלכתוב את זה אינו עושה מצב רוח טוב לאף אחד. אולי אתם אפילו אומרים לעצמכם, מה הוא מנדנד? למה להלך עלינו אימים? מה זה עוזר? למה זה טוב? שמא הוא מכין לעצמו אליבי לתוצאות משקיות גרועות?

אז, זהו, זה ממש לא כך. לא זה הכיוון. ראשית, כי התוצאות של הפעילות המשקית בחצי הראשון של השנה היו בסדר, אולי אפילו מעט יותר מכך (אם היריעה תאפשר לי אציין בהמשך כמה עיקרים בתוצאות פעילות זו). אני מעז אפילו לומר שאולי בשל התוצאות שהשגנו, אני מוצא לנכון לחדד, לציין ולהזכיר את שכתבתי למעלה.

ושנית, וזה העיקר, אני מאמין כי בתקופה שכזו, על כולנו לנסות ולהפנים את איומי הסביבה העסקית שבה אנו מתפקדים וחיים. אנו המנהלים, מצווים לנקוט משנה זהירות. עלינו להיות שקולים ומדודים יותר בהסכמה על רמת אי הוודאות המתלווה באופן מתמיד לתהליכי קבלת ההחלטות. כמו כן, נדרשים אנו בעת הזו למתן מאוד את מוכנותנו וגמישותנו בלקיחת סיכונים, שגם הם חלק בלתי נפרד מהליך קבלת החלטות. אמר פעם מנכ"ל חברת INTEL העולמית "בעולמנו האכזר, רק הפרנואידיים שורדים". אינני חושב שלדבריו יש להתכוון באופן מוחלט, אך בהחלט יש באמירה זו גרעין מסוים של אמת.

וכפי שאמרתי, ממש על קצה המזלג - ביצועי המשק.

בסיפן ממשיכים במאמצים להיאבק ולנסות להגיע לתוצאות עסקיות משופרות. המצב עדיין לא טוב. קציר החיטה, אסיף תפוזים, ועונת שיווק הגזר מאחורינו. למרות בעיות וקשיים לא פשוטים, הן בגד"ש והן במכון, התוצאות העסקיות לחצי השנה עומדות קצת מעל התוכנית שהצבנו. זהו בהחלט הישג יפה. בלול, בשלוחות הרבייה והפטם עמדו חברי הצוות (ועמם התרנגולות והאפרוחים) ביעדי הכמות והמחיר של התוכנית. ברפת, התופעה של הליך מתמיד של שיפור תוצאות, לא מאכזב גם הפעם. הפרדס והמטע, שנמצאים בשנה הנמוכה בסירווגיות, עומדים היטב בציפיות. בחממת סעד אסף התוצאות מתקרבות מאוד לעמידה בתוכנית. פופלי מציגה ביצועים חיוביים אך נמוכים במידת מה מהתוכנית. ענפי העזר והענפים הקטנים, מתפקדים בדרך כלל לשיעור רצוננו. ובע"ה, בעלון הבא נסקור ביתר פירוט.

ישר כוח לכול צוותי העובדים והמנהלים.